

[Inge Krogh]

der bliver udnyttet, at der gives revalidering, hvis der er behov for det, og at ingen bliver overført lige netop på 9 måneders dagen, hvis der er en chance for, at man i løbet af nogle måneder kan få arbejde eller blive stillet bedre.

Vi ser med tilfredshed, at de folk, der er på varig hjælp, kan få ekstra hjælp til boligudgifter, hvis der ikke kan fremskaffes en billigere bolig. Vi ser også med tilfredshed, at forældrebetalingen for fritidshjem trinvis bringes på højde med betalingen for andre daginstitutioner.

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg har først en bemærkning vedrørende udvalgsarbejdet, som nok kan virke ret chokerende. Socialudvalget er befolket med en masse mennesker, der for en meget stor del påberåber sig, at de ved fantastisk meget om, hvordan bistandsloven fungerer i praksis ude omkring i amter og kommuner. Man er så klog, så klog, så klog. Vi har hørt mange indlæg om: vi ved, det går sådan til, vi har lavet nogle gigantiske rundspørger, og vi ved sådan og sådan og sådan. Ikke desto mindre er der opfundet utrolig mange spørgsmål. De to ting passer ikke sammen. Det beviser, at det, man er ude på, ikke er at få en saglig udvalgsbehandling, men at prøve på dels at træner mest muligt, dels mest muligt at påberåbe sig, at man er socialt ansvarlig, socialt bevidst, at man er en beskytter for de svage grupper. Uha, hvor det stinker!

Så har jeg bemærket, at hr. Agerschou har taget kæp med herind, men alligevel tør jeg godt svare lidt på hr. Agerschous krasse bemærkninger vedrørende bemærkningerne til vores ændringsforslag nr. 4. Hr. Agerschou mente, at det var en grovhed mod de svage grupper. Det må åbenbart være, fordi hr. Agerschou ikke ved, hvad der er meningen med bistandsloven. Meningen med bistandsloven er ikke, at der bare skal drysses nogle penge ud hist og her. Nej, meningen med bistandsloven er generelt at hjælpe mennesker, og når der nu er nogle mennesker, der rent konkret ikke er i stand til selv at administrere deres ting, bør man hjælpe dem med det. Det er altså at hjælpe de mennesker, vi mener skal hjælpes, og ikke at håne dem. Sådan er det ment. Men at hr. Agerschou med vold og magt skal opfatte det efter sin

tankegang, berettiger ham ikke til at pådutte os nogle holdninger, som vi ikke har. Det synes jeg hr. Agerschou skulle holde sig for god til. Jeg mister i hvert fald respekten for ordførerne, når de kommer herop og pådutter andre partier holdninger, som de ikke har. Hr. Agerschou skulle høre efter, hvad vi tidligere har sagt i denne sag; vi har jo forsøgt at forklare det, hr. Agerschou. Hr. Agerschou kan godt, men vil ikke forstå det, det helt konkret drejer sig om.

Så til det meget hykleri. Man taler om, at man vil give børnefamilierne noget, man taler om, at man vil give en hel masse her og dér. Ja men hvor vil man tage alt det fra, man giver? Hvor vil man tage det alt sammen? Synes man, at de unge under uddannelse betaler for lidt i skat, eller synes man, at folkepensionisterne betaler for lidt i skat? Alt det, man vil give børnefamilierne, er det ikke noget, der først skal opkræves i skat hos børnefamilierne? Hvor skal det komme fra? Man siger: vi er nogle partier, der er så socialt ansvarlige, vi vil give en hel masse. Men hvor tager man det fra, det, man giver væk? Det har vi tydeligt fået illustreret, mens socialdemokratiet var regeringsparti. Man tager pengene på en måde, der skaber et renteniveau i dette samfund, som gør, at borgerne ikke har råd til at bo i deres boliger. Hvem har skabt social nød i dette samfund? Det har nøjagtig socialdemokratiet, og så påberåber man sig her, at man er hjælper for de svage. Det er hykleri i allerhøjeste grad. Jeg synes, socialdemokraterne skulle skamme sig, for hvis der er nogen, der virkelig er sociale, er det først og fremmest socialdemokraterne, godt bistået af SF og VS.

(Kort bemærkning).

Inge Fischer Møller (S):

Jeg bad egentlig om ordet for at kommentere de bemærkninger, der har været gjort om udvalgsarbejdet. Det er rigtigt, at der er stillet mange spørgsmål, men når der er stillet så mange spørgsmål, hænger det sammen med, at vi ikke kunne nøjes med at spørge socialministeren én gang for at få svar. Det lykkedes heller ikke altid anden gang, men nogle gange tredje gang, men i mange situationer gav vi simpelt hen op. Hermed er der ikke givet udtryk for nogen som helst mistillid til formanden for socialudvalget, for der